

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 41 0 K 100560 25 Kž
Zenica 25.02.2026 godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudija Enes Maličbegović kao predsjednika vijeća, te Amela Bajramović-Softić i Nermin Tešnjak kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amara Đukić, u krivičnom predmetu protiv optužene Amira Čavkić, zbog krivičnog djela „Zloupotreba položaja ili ovlaštenja“ iz člana 383. stav 1. u vezi s članom 55. KZ FBiH, povodom žalbe kantonalnog tužitelja iz Zenice, izjavljene protiv presude Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 100560 24 K od 30.06.2025.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.02.2026 godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbija se žalba kantonalnog tužitelja iz Zenice kao neosnovana, te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 100560 24 K od 30.06.2025.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 100560 24 K od 30.06.2025.godine, optužena Čavkić Amira je na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođena od optužbe, da je počinila krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja“ iz člana 383. stav 1. u vezi s članom 55. KZ FBiH. Istom presudom je na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv prvostepene presude žalbu je podnio kantonalni tužitelj i presudu pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 311. tačka c) u vezi sa članom 314. stav 1. ZKP F BiH) s prijedlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu podnijela je braniteljica optužene Čavkić Amire, advokat Karavelić Aida iz Visokog i predlaže da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu odredbe člana 319. ZKP FBiH, u prisutnosti optužene Čavkić Amire, te braniteljice Karavelić Aide iz Visokog koja je izjavila da u cjelosti ostaje kod pismeno podnesenog odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda žalitelja, te u smislu člana 321. ZKP FBiH, po službenoj dužnosti, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, te je odlučeno kao u izreci iz sljedećih razloga:

U žalbi kantonalni tužitelj navodi da je prvostepeni sud donio oslobađajuću presudu na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer izvedene dokaze nije cijenio pravilno, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH.

Žalbom se osporava zaključak prvostepenog suda da nije dokazano da je optužena prekoračila granice svojih službenih ovlaštenja i sama, mimo ovlaštenog Centra za edukaciju vozača i instruktora d.o.o. Sarajevo, vršila teoretsko osposobljavanje kandidata iz propisa o sigurnosti saobraćaja. Tužilaštvo smatra da sud proizvoljno daje odlučujući značaj formalnoj dokumentaciji (ugovorima između auto škole „Una“ i Centra, dnevnicima evidencije i potvrđama o osposobljavanju), iako ta dokumentacija, po navodima žalbe, dokazuje samo formalno-pravni odnos između pravnih subjekata, ali ne i stvarno provođenje nastave u Centru. Posebno se ističe da dnevници o izvođenju nastave ne sadrže precizne podatke o datumu i vremenu održavanja pojedinačnih časova niti evidenciju o odslušanijima 28 nastavnih časova, kako je navedeno u potvrđama, zbog čega, prema stavu tužiteljstva, ne mogu predstavljati pouzdan dokaz da su kandidati zaista pohađali teoretsku obuku u Centru. Žalba naglašava razliku između formalne vjerodostojnosti isprava i istinitosti njihove sadržine.

Tužiteljstvo dalje ukazuje da su svjedoci optužbe saglasno i dosljedno iskazivali da im je teoretsku nastavu držala isključivo optužena u svom stanu, da nisu prisustvovali predavanjima u Centru niti online obuci u njegovoj organizaciji, te da pojedini nisu ni bili upoznati sa postojanjem Centra. Smatra se da je sud pogrešno njihove iskaze ocijenio kao subjektivni doživljaj, dok je iskazima svjedoka odbrane dao veću uvjerljivost samo zato što se podudaraju sa formalnom dokumentacijom.

Žalbom se ističe da činjenica što su određeni kandidati upućeni u Centar i pohađali nastavu ne znači da je optužena jednako postupala prema svim kandidatima, te da je sud neosnovano generalizirao takve okolnosti. Po stavu tužiteljstva, iz iskaza svjedoka optužbe proizlazi da optužena te kandidate nije uputila u Centar, već im je sama organizirala i držala nastavu, iako za to nije imala propisanu stručnu kvalifikaciju niti licencu.

Tužiteljstvo smatra da je sud pogrešno zaključio da nije dokazan umišljaj optužene, jer iz okolnosti predmeta proizlazi da je bila svjesna da auto škola nema licenciranog predavača i da ona sama nema zakonsko ovlaštenje za izvođenje teoretske nastave, te da je, uprkos tome, organizovala obuku kandidata i omogućila im da pristupe ispitu na osnovu potvrda izdatih od strane Centra.

Slijedom navedenog, u žalbi se predlaže da drugostepeni sud pobijanu presudu preinači ili ukine, jer je zasnovana na pogrešnoj ocjeni dokaza i pogrešnom zaključku da nije dokazano postojanje bitnih elemenata krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. KZ FBiH.

Prije svega, neosnovani su žalbeni navodi da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Suprotno tvrdnjama žalbe, prvostepeni sud je sve provedene dokaze cijenio savjesno i u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, te za svoje zaključke dao jasne, logične i međusobno neprotivječne razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Suština optužbe zasnivala se na tvrdnji da je optužena, mimo ovlaštenog Centra za edukaciju vozača i instruktora vožnje, sama vršila teorijsko osposobljavanje kandidata i time prekoračila granice svojih ovlaštenja, pribavljajući drugima korist u vidu omogućavanja pristupa ispitu.

Međutim, pravilno prvostepeni sud zaključuje da takva odlučna činjenica nije dokazana van razumne sumnje.

Iz materijalnih dokaza nesporno proizlazi postojanje formalno-pravnog i faktičkog poslovnog odnosa između autoškole „Una“ d.o.o. Visoko i licenciranog Centra za edukaciju u Sarajevu, potvrđenog sukcesivno zaključenim ugovorima, evidencijama nastave i izdatim potvrđama o osposobljavanju koje su verifikovane od strane nadležnog ministarstva. Navedena dokumentacija predstavlja javne isprave koje proizvode pravno dejstvo sve dok se ne ospori njihova vjerodostojnost u zakonom propisanom postupku, što u konkretnom predmetu nije učinjeno.

Žalbeni prigovori da evidencije ne dokazuju stvarno prisustvo kandidata nastavi svode se na osporavanje dokazne snage ovih isprava, ali ne dovode u pitanje njihovu pravnu valjanost. Samo eventualne nepravilnosti u načinu evidentiranja nastave, bez drugih pouzdanih dokaza, ne mogu predstavljati osnov za zaključak da nastava nije održana niti da ju je optužena neovlašteno provodila.

S druge strane, pravilno je prvostepeni sud iskaze svjedoka optužbe ocijenio nedovoljnim za siguran zaključak o radnji izvršenja. Njihovi navodi da su pripreme pohađali kod optužene ne isključuju mogućnost da su formalni proces osposobljavanja obavili kroz ovlašteni Centar, niti predstavljaju dokaz da je optužena preuzela funkciju licenciranog predavača u smislu relevantnih propisa. Ovakvi iskazi predstavljaju subjektivni doživljaj načina pripreme za ispit, ali ne i pouzdan dokaz o nezakonitom osposobljavanju.

Prvostepeni sud je pravilno doveo u vezu ove iskaze sa materijalnom dokumentacijom i iskazima svjedoka odbrane te zaključio da ostaje razumna sumnja da li je optužena vršila obuku umjesto ovlaštenog pravnog lica.

Nadalje, za postojanje krivičnog djela iz člana 383. KZ FBiH neophodno je utvrditi ne samo prekoračenje ovlaštenja nego i pribavljanje koristi ili nanošenje štete. U konkretnom slučaju nije dokazano da su kandidati nezakonito stekli pravo na polaganje ispita, jer su ispitima pristupali na osnovu potvrda izdatih od nadležnog licenciranog subjekta koje su prihvaćene od nadležnih organa. Samim tim nije dokazana ni štetna posljedica niti protupravna korist u smislu navedene krivičnopravne odredbe.

Slijedom toga, pravilno je prvostepeni sud zaključio da iz izvedenih dokaza ne proizlazi ni postojanje umišljaja optužene, jer postojanje ugovorne saradnje, administrativne kontrole i prihvatanje dokumentacije od strane nadležnih organa objektivno isključuju pouzdan zaključak o svjesnom i voljnom prekoračenju ovlaštenja.

Sud posebno naglašava da je za postojanje krivičnog djela iz člana 383. KZ FBiH, pored radnje prekoračenja ovlaštenja, nužno da takvo postupanje rezultira pribavljanjem koristi ili nanošenjem štete, te da postoji umišljaj usmjeren upravo na takvu posljedicu. U konkretnom slučaju, tužiteljstvo nije dokazalo da su kandidati stekli pravo na polaganje ispita koje im po zakonu nije pripadalo, niti da je optužena sebi ili drugome pribavila kakvu protivpravnu imovinsku ili neimovinsku korist.

Naprotiv, iz cjelokupne dokumentacije proizlazi da su svi kandidati imali uredna ljekarska uvjerenja, bili evidentirani u dnevnicima Centra za edukaciju, posjedovali potvrde o završenom osposobljavanju izdate od licenciranog pravnog lica, pristupili ispitu pred nadležnim ministarstvom, položili ispite na temelju provjere znanja pred ispitnom komisijom.

Time je ispitni postupak proveden pred nadležnim organom, koji je imao zakonsku obavezu da provjeri ispunjenost svih formalnih i materijalnih uslova. Sam čin polaganja ispita pred komisijom dodatno prekida eventualnu uzročnu vezu između navodne nepravilnosti u fazi osposobljavanja i konačnog sticanja prava na vozačku dozvolu.

Sud cijeni da ni iz jednog dokaza ne proizlazi da je optužena utjecala na rad Centra, falsifikovala dokumentaciju, vršila pritisak na nadležni organ ili manipulirala ispitnim postupkom. Također, nije dokazano da je ostvarila bilo kakvu dodatnu finansijsku korist mimo redovne naknade za obuku, koja sama po sebi ne predstavlja protivpravnu korist u smislu člana 383. KZ FBiH.

U odnosu na subjektivni element djela, sud nalazi da nije dokazano postojanje umišljaja. Čak i kada bi se hipotetički prihvatila mogućnost da je način organizacije pripreme kandidata bio nesavršen ili administrativno diskutabilan, takvo postupanje eventualno bi moglo predstavljati prekršaj ili disciplinsku odgovornost, ali ne i krivičnu odgovornost bez dokaza da je optužena svjesno i namjerno postupala s ciljem pribavljanja koristi ili nanošenja štete.

Sud je posebno imao u vidu dugogodišnje poslovanje Auto škole „UNA“, kontinuiranu saradnju sa licenciranim Centrom, postojanje važećih ugovora, kao i činjenicu da nijedan nadležni organ u relevantnom periodu nije donio akt kojim bi osporio zakonitost saradnje ili poništio izdate potvrde. Ove okolnosti dodatno umanjuju vjerovatnoću postojanja namjernog protivpravnog postupanja.

Cijeneći sve izvedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, sud nalazi da je ostao čitav niz otvorenih i nerazjašnjenih pitanja, te da izvedeni dokazi ne pružaju stepen izvjesnosti potreban za donošenje osuđujuće presude. U krivičnom postupku teret dokazivanja leži isključivo na tužiteljstvu, a svaka sumnja koja se ne može otkloniti mora se tumačiti u korist optužene, u skladu sa načelom in dubio pro reo iz člana 3. ZKP FBiH.

Žalba tužitelja u suštini predstavlja drugačiju ocjenu izvedenih dokaza, ali drugostepeni sud nije ovlašten zamijeniti pravilnu ocjenu dokaza prvostepenog suda vlastitom, ukoliko su razlozi prvostepene presude logični i zasnovani na dokazima, što je u ovom slučaju ispunjeno.

Kako, dakle, žalbenim navodima nije dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, a ovaj sud nije našao ni povrede zakona na koje pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom člana 328. ZKP FBiH žalba kantonalnog tužitelja odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena.

Drugostepeni sud nalazi da prvostepeni sud nije učinio povredu zakona niti pogrešno ocijenio izvedene dokaze, te je obrazloženje presude jasno, logično i utemeljeno na izvedenim dokazima, zbog čega su žalbeni navodi tužitelja ocijenjeni kao neosnovani.

Slijedom navedenog, suprotno od naprijed navedenih žalbenih prigovora, nalazimo da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, na isto pravilno primijenio

materijalno pravo, te da prilikom donošenja pobijane presude nije učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka.

Kako ne stoje razlozi zbog kojih se žalbom kantonalnog tužitelja, pobija prvostepena presuda, to je valjalo izjavljenu žalbu odbiti kao neosnovanu i pobijanu presudu temeljem odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku FBiH, potvrditi.

Zapisničar

Amara Đukić

Predsjednik vijeća

Enes Maličbegović